

BOGOMIL FATUR

SONETI

PLESALČEV GIB

Ob kretnji vijočih se rok
mi duša z vso grozo sluti:
niti v najvišji minuti
ne bomo v sebi kot krog.

Kot ničev, slepeč slavolok
se utegnemo zdaj zdaj sesuti,
pustiti na zemlji prekruti
kri svojih zlomljenih nog.

Nikoli ne bomo kot kip
dokončen, postavljen za večnost,
naša blodna gorečnost
bo vedno slavila le hip.
Ah, vse v nas je temna čuječnost,
je truden plesalčev gib.

SONET SMRTI

Smrt, ne ure ne dneva
ne vem za tvoj obisk,
bič božjega gneva
me bo zadel kot blisk,

— padel bom brez odmeva —
zadnji obup in vrisk
mi pokončal in speva
zadnji stih bo tvoj stisk.

Vendar mi bodi strpljiva,
naj dogradim svoj lik,
da mi rast ne bo vsa kriva
in ne umrem kot raztrgan krik,
naj mi duša v tebi počiva
kot v zakladnici čist srebrnik.

SONET HREPENENJA

Zemlja, zemljica, mati,
brez usmiljenja me je Gospod
ločil od tebe, na pot
poslal za neštetimi brati,

zdaj ležim kot odpadel plod
pred vsemi premnogimi vrati,
ne morem ne čuti ne spati
sredi teh srčnih samot.

Rodnica, v svojo globino
vzemi me zopet nazaj,
mi v sveto telo materino
duri odpri na stežaj,
če nisem ne kruh bil ne vino,
naj zanju prst bom vsaj.

SONETA O ŽENI

I

Žena, ki te ljubim z bolečino,
vem, da strup je tvojih usten sad,
vendar me neutešljivi glad
vedno znova meče v njih bližino,

božam redko lepo rožo vrat,
vonjam las omamno težko vino,
se izgubljam v gladkih rok globino,
kakor v neresničen sanjski grad.

Žena, ti si moja mašna halja,
vate se kot v dobro smrt zavijam,
kadar noč te pred menoj razgalja,
te prežarko zarjo vase upijam,
žena-zemlja, kot povezan snop
padam vate, v svoj najslajši grob.

II

S teboj se rujem kakor ptič z viharjem,
kot čoln z razbeljeno na reki strujo,
in padam s strašno, neizbežno nujo,
se sle, ki me vrtinči, ne obvárujem.

S teboj se mučim kot z neznano tujo
prvinsko pramočjo, se ji podarjam,
se spajam z njo, topim, se preustvarjam,
in nosim vrh slasti boleost še hujo.

Nad mano si kot pest neba v nevihti,
bijo me v dušo in čez lice črne
kite dežjà, da ves dušim se v ihti.
Nad mano si kot kij, vložen med trne,
in se mi bližaš v smrtonosni vihti.
Pal bom kot zver, ki se brez krika zvrne.

SONET LOČITVE

Tvoj temni jok na mojo dušo pada
kot dež v jeseni, dolgo, nerazrešno.
Ne morem najti več ljubezni rešno
besedo, ki bi naju iznenada

sprostila kot nekdej, ko sva še mlada
in močna trepetala pod pregrešno
omamo sle. Zdaj vse je brezutešno,
srce še zadnjega nasmeha strada.

Sol tvojih solz na mojih rokah vzkleti
ne more več in ne več raztaliti
ledu, ki naju vse močnejše oklepa.
Zaman se iščeva, ker zdaj sva slepa,
zdaj nama dano je le mimo iti
in še samote bridko vino piti.